

ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 109 ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ 400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ 19 ਜੂਨ, 1957 ਦੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 50 ਰੁਪਏ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸਮਰਪਣ ਨਾਥ ਗੋਇਲ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1959 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 129 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1940 ਦਾ X)—ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਅਤੇ ਪੈਰਾ 8—ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਲਾਗਤ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਲਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ— ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜਾਬਤਾ (1908 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 34—ਦੇ ਉਪਬੰਧ— ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 34, ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਧੀ. ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾ ਕੇ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ

ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਕੇਵਲ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨਿਰਏ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਜਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

'ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਵੀ ਧਾਰਾ 34, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇੱਕ "ਅਦਾਲਤ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 34 ਸਮੇਤ, ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ। ਇਸਲਈ, ਇੱਕ ਸਾਲਸ, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਕੋਹਲੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ, ਮਿਤੀ 10 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ 1,90,749-14-0 ਰੁਪਏ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ।

ਬੀ ਡੀ ਮਹਿਰਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 12 ਦਸੰਬਰ 1955 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ ਗੋਇਲ ਨੂੰ ਸੈਨੀਪਤ ਸਥਿਤ ਆਪਣੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਰਤਨ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ 2,23,642 ਰੁਪਏ ਦੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਨਿਰਮਿਤ ਮਾਲ ਸਮੇਤ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। 36,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪੇਸ਼ਗੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਿਆਰ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ 17,044 ਰੁਪਏ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਦੀ ਮਿਤੀ

ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ; ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1,70,598 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਛਿਮਾਹੀ ਬਰਾਬਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਣਿਤ 5J ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 10,881-1-0 ਰੁਪਏ (ਮੂਲ ਅਤੇ ਵਿਆਜ) ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਛਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਗਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦੇ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਸਾਰੀ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸੇਲ-ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਚੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਅੰਤਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 1,70,598 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 29,151/14/- ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕੁੱਲ 1,90,740-14-0 ਰੁਪਏ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਲਾਗਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਾਲਸ ਨੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਿਆਂ 15 ਨਵੰਬਰ 1958 ਨੂੰ 5.1/4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ 1,90,749/14 ਰੁਪਏ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇ।

ਫਰਵਰੀ 1959 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਅਤੇ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਾਲਸ ਨੇ ਖੁਦ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲਸੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਲਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇ ਕੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ. ਗੋਇਲ, ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੇਵਦੂਤਰਾਏ ਨਰਸਰੀਆ ਬਨਾਮ ਟਾਟਾ ਸੰਨਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਸੰਬੰਧੀ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੀਵਜ਼, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ, ਇਨ ਰੀ ਮੋਰਫੇਟ (2) 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਿੰਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ ਵੀ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1940 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ X) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਅਨੁਸਾਰਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਸਮਝੌਤੇ।" ਇਹ ਪੈਰਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

"8. ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਲਾਗਤ ਸਾਲਸ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਰਕਮ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚੇ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੋਕੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਜਦੋਂ ਇਸ ਪੈਰਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਫੜਨਾ ਗਲਤ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਕਲਕੱਤਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਲਾਇੰਸ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਭਵਾਨੀਦਾਸ ਰਾਮਗੋਬਿੰਦ ਬਨਾਮ ਹਰਸੁਖਦਾਸ ਬਾਲਕਿਸ਼ਨਦਾਸ (1) ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 562 ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੀਵਜ਼ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ।, ਜੇ, ਸੇਵਦੂਤਰਾਏ ਨਰਸਰੀਆ ਬਨਾਮ ਟਾਟਾ ਸੰਨਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਤਮਚੰਦ ਸਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮਹਿਮੂਦ ਜੇਵਾ ਮਾਮੂਜੀ (3) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟ-ਰੈਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ ਰੀ ਮੋਰਫੇਟ (4) ਵਿੱਚ

ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਭਵਾਨੀਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮਿਸਟਰ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ: -

"ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ"

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਨੇ ਸਾਲ 1940 ਦੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਾਨੀਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 1924 ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਡਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਾਜਬ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"29. ਅਵਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਵਿਆਜ।-ਜਿੱਥੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਡਿਕਰੀ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਦਰ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਾਜਬ ਸਮਝੇ, ਮੁੱਖ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪੰਨਾ 380 'ਤੇ ਐਨ.ਡੀ. ਬਾਸੂ (ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਦੁਆਰਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਮਚੰਦ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, (1) ਰੀ ਮੋਰਫੇਟ ਵਿਚ, (2) ਅਤੇ ਭਵਾਨੀਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (3) ਵਿਚ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ (ਧਾਰਾ 29) ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰੇ ਟਕਰਾਅ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਮਹਿਰਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਲਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰਭਾਵ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਤਾਂ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਸਾਲਸ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਹ ਸਨਮਾਨ।

ਐੱਸ ਡੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਅ ਆਫ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ (ਚੌਥਾ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਪੰਨਾ 286 'ਤੇ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਲਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ

ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਥਿਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 1950 ਦੇ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਨ ਹੀ ਮੋਰਫੇਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (1)। ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕੇਸ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵੀ, ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਸਹੀ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕਰਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 1940 ਦਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਕੇਵਲ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਜਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਲਸ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਧਾਰਾ 34, ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇੱਕ 'ਅਦਾਲਤ' ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 34 ਸਮੇਤ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਾਲਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ. ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮਹਿਰਾ ਨੇ ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਕੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। -ਡੀਡ, ਅਤੇ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਰਕਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਠਿਨਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਅਦਾਲਤ' ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ^ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਖੁਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਵਿਵਾਦ ਸਿਰਫ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਲਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਵਾਂ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 29 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਖ਼ਤਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਂਇਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ. ਇਸ ਨਵੇਂ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰ ਵੀ

ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਰਾਏ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਲਸੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਆਰ.ਬੀ.ਐਲ. ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1954 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 61

ਬੈਂਕਰ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਹਕ-ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਸੌਂਪਦਾ ਹੋਇਆ ਗਾਹਕ-ਗ੍ਰਾਹਕ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ-ਭਾਰਤੀ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ (1872 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 211 ਤੋਂ 214 - ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਯੰਤਰਾਂ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦਾ ਫਰਜ਼-ਬਿਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ-ਸੀਮਾ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) ਦੀ ਹੱਦ-ਦਾ ਦਾਅਵਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟ-ਆਫ-ਕੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬੀ ਨੇ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਬੈਂਕ ਪੀ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਐਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੌਂਪਿਆ। ਪੀ ਨੇ ਐਮ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਬਿੱਲ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਡਰਾਅ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬੈਂਕ ਐਮ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬੀ ਨੇ ਪੀ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਅਨੁਵਾਦਕ: ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।